

De man met twee gezichten

Colofon

ISBN: 8978 94 6365 080 9

1e druk 2018

© 2018, Olga Jans Renou

vertaald door Bart Beereboom

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

De gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de schrijfster.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De man met twee gezichten

Olga Jans Renou

vertaald door Bart Beereboom

Hoofdstuk I

De dood van Marito Luna

Marito Luna werd gevonden vooroverliggend op zijn bureau met een kogel in zijn hoofd. Een revolver kaliber 22 zat nog stevig vast in zijn rechterhand.

Zijn linkerhand was gebald tot een vuist. Aan zijn ringvinger zat een brede ring van massief goud met een draak in haut-reliëf. Aan zijn linkerpols had hij een Rolex.

Hij lag in een luxe penthouse met een sauna en een ruim terras met verchromde balustrade op de bovenste verdieping van een flat, die zo hoog was dat ze bijna tot in de hemel reikte. Boven waren een paar slaapkamers en beneden een enorme woonkamer met een grote witte bank met verscheidene sierkussens in verschillende kleuren. De belangrijkste decoratie bestond uit palmen en exotische hangplanten. Het geheel werd gecompleteerd door een keuken en een bijkeuken in Hollywood-stijl, een biljartkamer en de werkkamer, waar het lichaam werd gevonden.

“Is hij dood?”

“Ja, hij is dood”, antwoordde ik.

“Was het een ongeluk?”

“Nee, het was zelfmoord.”

Laura Beato geloofde er geen woord van. “Nee! Dat kan niet waar zijn, rechercheur! Neemt u me niet kwalijk, maar wat was uw naam ook alweer?”

“Carlos Morales, van de afdeling Recherche.”

“Zoals ik u al zei, rechercheur Morales, zag ik Marito afgelopen zaterdag nog. Hij was een en al leven en had net exclusieve kle-

ding gekocht. Hij liep altijd te pronken met merkkleding. Hij had een goede smaak qua kleding. Ik kwam hem, als zo vaak, tegen op straat hier in de buurt. Ik woon in dezelfde straat twee blokken eerder en liep hem geregeld tegen het lijf.”

“Wat heb je gekocht?”, vroeg ik hem, en ik meende dat hij zei: ‘Een zijden overhemd en een stropdas’, en hij noemde ook iets van sportkleding om te gaan golfen. En ik herinner me nog dat hij eraan toevoegde: ‘Weet je, je moet jezelf steeds vernieuwen’, en hij gaf me daarbij een knipoog.”

“Sorry, maar waarom knipoogde hij?”, vroeg ik, eigenlijk alleen maar uit nieuwsgierigheid.

“Omdat we beiden probeerden zoveel mogelijk de mode te volgen. En daar besteedden we heel wat geld aan. We praatten nog wat door totdat op een gegeven moment Marito’s gezicht vertrok van paniek. ‘Oh hemel!’, riep hij en geschrokken keek hij op zijn Rolex. ‘Ik vergeet helemaal de tijd. Ik heb vandaag een belangrijke afspraak en voor die tijd moet ik nog wat eten, want ik verga van de honger. Neem me niet kwalijk. Ik zie je later wel weer. Dag.’ Ik moest natuurlijk lachen; ik zag hem al wat kip pakken uit zijn koelkast met dubbele deuren, die altijd overvol was, alsof hij een heel leger moest voeren, terwijl hij alleen woonde.

Sorry, rechercheur, ik krijg nu geen glimlach over mijn lippen. Maar weet u wat het is. Hij was altijd zo spontaan en vriendelijk. En dat met al die absurde dingen!”

“Hoezo, absurde dingen?”, vroeg ik.

“Nou ja, bijvoorbeeld die koelkast met dubbele deuren. En op de dertiende van de maand wilde hij niet reizen, hij vermeed het om onder een ladder door te lopen ... Nou ja, en nog wat meer van dat soort dingen, niet zo belangrijk.”

“Heeft hij u niet verteld met wie hij die dag een afspraak had?”

“Nee, Marito was erg discreet over zijn eigen zaken.”

Ik voelde me wat ongemakkelijk om zulk nieuws midden op straat te moeten vertellen aan iemand, van wie ik alleen maar wist dat ze in dezelfde wijk woonde en dat ze een paar keer met het slachtoffer had gepraat. Daar kwam nog het oorverdovende lawaai bij van het drukke verkeer 's ochtends in Buenos Aires. Na de eerste schok over het nieuws zette Laura Beato de tas met boodschappen op de grond en vroeg: "Hoe kwam u erachter dat ik Marito kende?"

"Via de conciërges in het gebouw waar de heer Luna woonde. Ze vertelden me dat ze jullie meermalen erg gezellig hadden zien praten op de hoek van de straat en ik geloof dat ze ook insinueerden dat ze u zo nu en dan in het gebouw hadden gezien. Klopt dat?"

"Ja, dat klopt... zeker, maar het waren toch vooral spontane ontmoetingen op straat. In de flat zelf was het, nou ja, ik geloof één of twee keer dat ik even naar binnen wipte, toen ik er langs liep. En weet u hoe we elkaar hebben leren kennen?"

"Hoe?"

"Tijdens het kleding kopen natuurlijk! In de Galerías Pacífico Shopping botste ik tegen hem op. Hij kwam net naar buiten met in elke hand twee plastic tassen en ik idem dito. En u neemt het me niet kwalijk, nietwaar; maar het was mijn schuld. Uiteindelijk kwam het erop neer dat we ergens een kop koffie zijn gaan drinken. Ik vroeg hem waar hij woonde, hij gaf me zijn adres en ik gaf hem mijn telefoonnummer.

Ik meen dat hij zei dat hij al zo'n 48 jaar achter de boeg had en zelf heb ik er ook al 42 jaar op zitten, al zou u dat misschien niet zeggen." Terwijl ze dat zei, trok ze een tevreden grijns.

"Nou, inderdaad, dat is u zeker niet aan te zien."

"Dank u wel, rechercheur. Ik kan u verder niet helpen. Het spijt me."

"Kent u ook familie of vrienden van hem?"

“Nee, ik ken hem alleen maar. En ik was slechts een kennis uit de buurt. Bovendien spraken we nooit over familie. Marito hield daar niet van.” Dat laatste zei ze iets zachter. “Ik denk dat zijn familie u wel meer informatie kan geven. Sorry voor mijn nieuwsgierigheid, maar ik ben toch niet de eerste die wordt – laten we zeggen – ondervraagd?”

“Ja, u bent de eerste.”

“Maar u hebt een bepaalde verdenking. Zei u niet dat hij zelfmoord heeft gepleegd?”

“Ja, dat is zo. Maar we weten het nog niet voor de volle honderd procent. We moeten eerst het onderzoek afwachten. Daarna zien we wel verder. Er spookt nog één vraag door mijn hoofd. U zei al eerder dat het zo’n levendige man was, en daarnaast werd deze week een spiksplinternieuwe auto bezorgd en hij had ook nog een vliegticket gekocht voor een weekje naar de Caraïben. Dat lijkt me tamelijk onlogisch voor iemand die zelfmoord wil plegen. Denkt u ook niet?”

“Ja, u hebt gelijk, rechercheur. Dat is absurd. Ik kom ook niet over mijn verbazing heen. Ik weet niet veel over Marito. Ik ken hem dus alleen maar bij toeval, we kwamen elkaar af en toe tegen in de buurt, hadden de gebruikelijke kletspraat, maar vonden dat ook leuk. Het plezier van het leven zit in de kleine dingen; dat is alles.”

“Mevrouw of juffrouw Beato, kunt u me uw adres geven, voor het geval dat ik nog wat meer vragen heb?”

“Meneer de rechercheur, het spijt me, maar ik zei al dat ik verder niet kan helpen en ik denk niet dat ik u nog veel meer van dienst kan zijn. Ik ken Marito maar heel oppervlakkig en ik zei al dat ons contact over onbenulligheden ging, maar daar hadden we plezier in. Waar ik wel van overtuigd ben, is dat hij leefde in het moment. Hij was heel onderhoudend. Ik heb hem mijn visitekaartje gegeven.” Toen ze dat zei, opende ze een

grote zwartleren portemonnee en haalde er een kaartje uit. Ik stak mijn hand uit en ontving een kaartje waarop in heel kleine letters geschreven stond:

Señorita Laura Beato

Contreras 1064, 4^e verdieping, appartement nr. 23

Telefoonnummer: 424 - 2833

Accountant

“Hartelijk dank. Ik denk niet dat ik u nog lastig zal moeten vallen. Het was me een genoegen, juffrouw Beato.” Ik liep al weg, toen ik me opeens weer omdraaide. Ze tilde net haar boodschappentas op om weg te gaan, toen ik op het laatste moment bijna op haar afsprong. “Pardon, ik heb nog een routinevraag: waar was u gistermiddag?”

Laura Beato hield een punt van de portemonnee bij haar mond, terwijl ze met klem nadacht.

“Gisteren, ja... ja, ik weet het alweer, ik was een boek aan het kopen hier op de hoek bij een boekhandel die nieuwe en tweedehands boeken verkoopt. Het was een sciencefiction boek, een bestseller; *Dune* van Frank Herbert. De boekverkooper kende het boek goed en we hadden het er even over. Over twee aristocratische families die strijden om de heerschappij van een andere planeet, en over de substantie die door wormen wordt afgescheiden, die op die planeet wonen. Pure fantasie natuurlijk, maar wel erg goed geschreven. Even denken, dat was omstreeks vier uur 's middags, en daarna... daarna ben ik direct naar huis gegaan, omdat ik nog wat achterstallig werk moest afmaken. Verder heeft niemand me gezien, denk ik. Het spijt me. Ik ben er erg door overrompeld.” Terwijl ze dat zei, sloeg ze haar ogen neer en keek naar haar handen met daarin de portemonnee. Daarna voegde ze eraan toe: “Ik ga nog na-

vraag doen over de begrafenis. Ik wil bloemen voor hem meenemen. Meer kan ik niet doen. Nu heb ik geen kennis meer in de buurt. Nou ja, zo is het leven! Dag meneer de rechercheur.” Terwijl ze de straat afliep, keek ik haar na en bleef met de gedachte zitten dat juffrouw Beato misschien veel meer van haar kennis wist dan ze eigenlijk aangaf.

* * * * *

Hoofdstuk II

Maria de huishoudster

Snel ging ik terug naar het penthouse. De werkster was nog in de woonkamer. Ze zat nog steeds op dezelfde plek waar ik haar eerder had achtergelaten.

Voor Maria Santos was het een hele klap geweest. Het was te zien dat ze gehuild had en ze zag er mager uit.

Ze was een knappe vrouw van rond de veertig. Wat haar een beetje ontsierde, was een grote bruine plek, die ze al vanaf haar geboorte op haar linkerslaap had. Daarom, dacht ik, probeerde ze die ook altijd te bedekken als ze naar buiten ging.

Het lichaam van Marito Luna was al afgevoerd en de hele verdieping was weer helemaal op orde.

Ik ging op de stoel tegenover haar zitten.

“Vindt u het goed dat ik u een paar vragen stel?”

“Ja, zegt u maar, meneer de rechercheur, waarmee ik u kan helpen.”

“Kwam mevrouw Luna hier vaak?”

“Welke bedoelt u, rechercheur? Meneer is twee keer getrouwd geweest.”

“U hebt gelijk. Wat ik u eigenlijk wil vragen, is of ze hier wel eens kwamen.”

“De eerste mevrouw Luna van wie hij is gescheiden, heet Clara, geloof ik. Ik weet het niet zeker. Nee, zij kwam hier nooit. Maar één keer, erg gehaast. Ik herinner me dat er werd aangebeld. Toen ik de deur open wilde doen, stond meneer midden in de kamer. Hij zag er gespannen uit met een sigaret in z'n mond. Goed, ik deed de deur open en zag een vrouw

staan, nogal klein, blond, lichte ogen en een erg zachte stem. Je kon zien dat het een eerste klas vrouw was. Ze stelde zich voor: 'Ik ben Clara Pons, de ex.' En ik zei u al dat ik niet zeker weet of ze nu Clara heette. Ze liep langs me naar waar meneer stond en zonder ook maar te groeten, vroeg ze hem om enkele papieren. Met grote stappen liep hij naar het bureau en pakte iets uit een la. Met dezelfde snelheid liep hij terug naar waar zij was blijven staan en reikte haar de papieren aan. Ze nam ze aan en borg ze discreet op in haar handtas. Ze spraken verder geen enkel woord meer met elkaar. Ik stond bij de open deur. Toen ze zich omdraaide om weg te gaan en al met de rug naar hem toestond, vroeg hij: 'Hoe is het met de jongen?' Maar zij deed haar mond niet open. Ze vertrok zoals ze gekomen was. Ik was blijven staan, maar ze keurde mij geen blik waardig. En ik deed de deur achter haar dicht. Toen ik omkeek naar meneer, stond hij er al niet meer."

"Zei u dat ze een kind hebben?"

"Oh, dat weet ik niet. Ik vertel alleen wat ik heb gehoord. En ik heb haar nooit meer gezien."

"En de andere mevrouw Luna?"

"Zij wel, zij kwam wel vaak. Van haar heb ik begrepen dat ze alleen gescheiden zijn van tafel en bed. Maar ze sprak ook niet veel. Op de eerste dag dat ze me zag, stelde ze zich voor en vroeg me: 'Bent u nieuw?' 'Ja, mevrouw', antwoordde ik. 'Ik ben Elena Luna. Probeer alles te doen wat meneer je opdraagt en bemoei je nergens mee.' 'Dat zal ik doen, mevrouw', antwoordde ik.

Die laatste mevrouw Luna was niet zo verfijnd. Beter gezegd: ze had niet de klasse die de eerste wel had. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen."

"Nee, maakt u zich geen zorgen. U vertelt het prima."

Terwijl de huishoudster aan het vertellen was, haalde ik een

notitieblokje uit mijn zak om wat dingen op te schrijven.

Ik was er altijd van overtuigd dat huishoudelijk personeel veel details kon aandragen en schraapte mijn keel om haar de volgende vraag te stellen.

“Vertelt u me eens, mevrouw Santos, hoe lang werkt u hier al?”

“Precies drieëneenhalve maand. Señorita Beato nam me mee hier naartoe.”

“Señorita Beato?” Automatisch herhaalde ik wat ze net zei. Ik was verrast.

“Ja, ik ken haar uit een kerk in een van de wijken buiten de hoofdstad. Ze kwam helpen en bracht gebruikte kleding en wat medicijnen mee. Persoonlijk geloof ik niet dat ze nou zo liefdadig was, maar ze deed ten minste iets voor iemand, al was het alleen maar om goed over te komen. Sommigen doen dat nog niet eens.

Ik ging er elke middag heen voor wat eten en soms wat kleding. Mijn situatie was wanhopig, zoals bij zo veel mensen daar, en toen... kwam opeens het wonder.”

“Het wonder? Ik begrijp u niet goed.”

“Het was op een middag, ik zal het nooit vergeten, toen ze een kan met water aanreikte bij de tafel waar we met een paar mensen zaten te eten. Stilletjes kwam ze op me af en zei heel zachtjes dat ze misschien wel werk voor me had als huishoudster bij een alleenstaande heer.”

“Zei ze dat zo plotseling?”

“Nee, ik had haar al een paar middagen achter elkaar gezien. Zo nu en dan praatten we wat met elkaar over, ach u weet wel, het leven, het weer. Ik weet het niet meer precies.

Ik geloof dat ik heb laten doorschemeren dat ik op zoek was naar werk. Je kon zien dat zij niet onbemiddeld was. Dus toen ze dat zei, was het voor mij een geschenk uit de hemel! Eindelijk kon ik wat geld verdienen! En daarom, rechercheur,

is de dood van mijn baas nogal verschrikkelijk. Ik weet niet waarom hij zich zo van het leven heeft beroofd. Het ontbrak hem aan niets. Misschien was het omdat hij laatst ergens heel erg bang voor was.”

“Hoezo, was hij ergens bang voor?”

“Ik weet het niet. Ik zeg dit, rechercheur, vanwege een telefoontje waardoor hij helemaal gek werd en met dingen begon te gooien. En die dag rende hij naar buiten en sloeg de deur met een enorme klap achter zich dicht. Na een tijdje kwam hij terug, maar hij was niet gekalmeerd en belde iemand, ik weet niet wie, en deed, ik zou zeggen, een dringend verzoek: ‘Kijk eens of je wat voor mij kunt doen, zodat ze me niet steeds lastigvallen.’ En ik weet niet wat die ander zei, maar hij antwoordde: ‘Nee, nee, ik weet niet wie er achter zit.’”

“Denkt u dat hij vijanden had?”

“Hoe kan ik dat nu weten, rechercheur!? Ik kwam hier drie keer per week. Vandaag is een dinsdag en dan werk ik niet. Maar als hij erom vroeg, werkte ik een dag extra. Ik had geen vast rooster. Meestal kwam ik 's ochtends tussen acht en negen uur, afhankelijk van het openbaar vervoer. Het kon gebeuren dat ik hier rond de middag kwam en dan bleef ik tot een uur of vier, vijf. Op die dagen ging ik dan strijken of gordijnen ophangen. Behalve schoonmaken kookte ik meestal ook voor hem. En ik zorgde altijd heel goed voor de planten en daarvan zijn er hier een heleboel. Meneer was erg nauwgezet, vooral met zijn kleding. Gelukkig kan ik goed strijken, want meneer wilde dat de kleding perfect voor elkaar was, zonder ook maar één kreukje. Ik besteedde vooral heel wat zorg aan zijn overhemden.”

“Zeg me eens, Maria, sorry, mag ik je bij je voornaam noemen?”

“Ja, graag, meneer de rechercheur, noemt u me vooral bij mijn voornaam. Dat voelt beter.”

“Had u de sleutels van dit appartement of ...?”

“Ja, meneer heeft me een sleutelbos gegeven. Hij sliep graag lang uit en wilde niet gestoord worden.”

“Zeg eens, Maria; tot hoe laat heb je gisteren gewerkt?”

“Ik ben om kwart over drie vertrokken. Dat weet ik zeker, omdat ik mijn polshorloge omdeed voordat ik wegging en het was toen precies kwart over drie. Ik had toen niet veel schoongemaakt, maar waar ik wel mee bezig ben geweest, was het leegmaken van de koffers. Meneer was net terug van een korte reis van een paar dagen. En ik heb zijn pakken afgeborsteld en ze in de bijbehorende plastic zakken opgeborgen. Daarna heb ik een pizza voor hem opgehaald, hier vlak om de hoek. Hij wilde niets anders eten. En terwijl ik verder ging met het opbergen van zijn overhemden in de kledingkast, nam hij een douche en daarna knapte hij zich netjes op, zoals altijd. Hij deed nieuwe sportkleding aan, want hij vroeg me om een schaar om de prijskaartjes er af te knippen. Waar hij liep, liet hij een spoor van Eau de Toilette achter. Oh pardon, maar dat vond ik altijd leuk. Meneer was erg ijdel.”

“En hebt u iemand of iets gezien?”

“Nee, maar hij vroeg me wel of er nog genoeg whisky was en of ik wat ijsblokjes uit het vriesvak wilde halen voor in de ijsemmer op het aanrecht. Ik maakte ook wat hapjes voor hem klaar, zodat er wat te knabbelen was. Ook zette ik een dienblad met kristallen glazen en servetten op het aanrecht. Alles op orde voor een visite.”

“Dus hij verwachtte iemand?”

“Ja, dat wel, maar meneer gaf nooit veel uitleg. Daarom zei hij dat ik eerder weg kon gaan. En dat kwam me uitstekend uit, omdat ik daar net om wilde vragen, maar hij was me een slag voor. Ik had om halfvier met een familielid afgesproken bij de bushalte. Maar verder heb ik niets gezien wat me speciaal op-

viel. Oh, ik vergeet bijna wat! Toen ik in de keuken was, werd er twee keer gebeld voor meneer.”

“U wist natuurlijk niet wie er belde.”

“Nee, vanuit de keuken hoorde ik hem alleen maar praten aan de telefoon, maar ik kon niet goed horen wat hij zei.”

“Hoe was meneer Luna? Ik heb begrepen dat hij een vrolijk en erg sympathiek iemand was.”

“Ik weet niet, meneer de rechercheur, of u het dan over dezelfde persoon hebt. Meneer Luna had altijd een slecht humeur en dat hij sympathiek zou zijn, dat weet ik niet, hoor, mij leek het juist het tegenovergestelde. Maar enfin, het spijt me enorm, meneer de rechercheur. Ik kan het gewoon niet geloven! Dat het vandaag al mijn laatste werkdag hier is. Het was maar zo kort. En zegt u me eens, meneer de rechercheur, waar vind ik nu weer werk? Ik was nog maar net mijn schulden aan het afbetalen.” Er rolden een paar dikke tranen over haar wangen, die ze snel met haar hand wegveegde. Direct daarop stond ze moeizaam op uit haar stoel en sjokte naar de keuken. Vanuit de deur riep ze naar me: “Meneer de rechercheur, voordat ik ga, pak ik mijn spullen bij elkaar en gooi ik de vuilnis weg!”

“Rustig maar, neem de tijd, Maria, want ik moet hier toch nog een paar telefoontjes plegen.”

Ik wist dat het voor haar niet gemakkelijk zou worden om iets te vinden, al was het alleen maar om rond te kunnen komen. Het was weliswaar vreemd dat volgens haar verklaring Marito Luna niet bepaald een engel was, voor haar was het werk zeker ‘een geschenk uit de hemel’, zoals ze had verteld. Een moment later stond ze weer voor me met haar gebloemde hoofddoek op.

In haar rechterhand had ze aan de hengsels een grote vierkante zwartleren tas vast, die heen en weer slingerde toen ze

aan kwam lopen. En in haar linkerhand droeg ze een dichtgebonden grijze vuilnisemmerzak.

Ze boog naar voren bij de lage tafel om de sleutels van het appartement neer te leggen. Meteen daarna zette ze een donkere bril op en slaakte tegelijk een diepe zucht. “Alles is op orde”, voegde ze eraan toe en, alsof ze zich daar nog een keer van wilde overtuigen, keek nog eens de hele kamer rond.

“Oh! Ik vergeet bijna wat. Hier hebt u een briefje met mijn adres. Ik woon in een sloppenwijk in een huis van hout en golfplaat. Ik heb geen telefoon, maar als u me nodig hebt, kunt u me bereiken op dit telefoonnummer van een buurman die een winkelkioskje heeft. Het is de enige telefoon in de hele buurt. En oh, ik vergeet nog wat te vertellen. Ene meneer Mario Delsotto, ik geloof dat hij zo heette, want hij werd altijd bij zijn bijnaam ‘Rambo’ genoemd, kwam vaak bij mijn baas op bezoek.”

“Oh, dat lijkt me van belang. Dank u wel. En blijf kalm, Maria. De advocaat van meneer Luna zal wel snel contact met u opnemen en u betalen waar u nog recht op hebt. Veel succes. En zorg er voor dat ze u een getuigschrift geven, omdat u hier hebt gewerkt...”

Ik deed nog een keer de ronde door het appartement, belde mijn assistent en vertrok toen ook.

* * * * *

Hoofdstuk III

De verklaring van de conciërge

Het was lunchtijd toen ik op het bureau aankwam. Ik wilde wat eten en eens goed overdenken wat er allemaal 's ochtends was gebeurd. Ik had de halve dag rondgerend, vanaf het moment dat de conciërge van dat flatgebouw me om twintig over acht belde. Een eerste overdenking. Ondertussen maakte ik een tonijnsalade.

De huishoudster was dinsdag rond acht uur, tien over acht, het appartement van de heer Luna binnengegaan en had hem dood aangetroffen in zijn werkkamer.

Al kauwend zat hij te denken wat ze nog meer had gezegd. Oh ja. 'Ik dacht dat hij in slaap was gevallen in de werkkamer; het licht was nog aan. En op de drempel van de deur groette ik hem: 'Goedemorgen, meneer Luna. Hij antwoordde niet en ik raakte in paniek, want het was zo still!' Ook had ze gezegd: 'Het leek alsof hij niet ademde. Ik deed een stap naar voren en toen zag ik dat hij een revolver in zijn hand had en ik zag een straaltje bloed... Ik rende gelijk naar de conciërge, die de stoep aan het vegen was. De andere conciërge had zijn dienst er net op zitten.' Dat was alle informatie die hij gekregen had van de huishoudster, die hem had gevonden.

De salade was lekker. Ik vond het altijd een genot om te eten.

En toen, dacht ik, wat gebeurde er toen. 'Oh ja, net toen ik in het appartement was', had de huishoudster verteld, 'werd er door de autodealer gebeld om de datum door te geven waarop de nieuwe auto klaar zou staan. En daarna belde het reisbureau.' En het laatste, ik wist het weer, was het gesprek met de conciërge bij de ingang van het flatgebouw, toen Laura Beato net voorbijkwam.

Het was niet veel en ik wilde geen verkeerde ideeën vormen voordat ik verder ging onderzoeken. Maar het waren de eerste stukjes van de puzzel.

Terwijl ik een karamelpudding at, nam ik de gebeurtenissen nog eens door vanaf het moment dat ik het appartement van de heer Luna betrad.

Het was een stralende dag, de gordijnen in de werkkamer waren open en het zonlicht scheen volop over het lichaam van de heer Luna, over de schilderijen, de meubels, op een bijna brutale manier met dat felwitte licht. Het leek alsof de dood hier totaal niet op zijn plaats was.

Het was een naïeve zelfmoordenaar die geen enkel briefje had achtergelaten over het waarom. Hij had moeten denken aan zijn familie, aan zijn twee ex-vrouwen.

De persoonlijke agenda van de heer Luna had ik meegenomen en ik had al geprobeerd om contact te krijgen met de eerste vrouw die er in stond, maar er werd niet opgenomen en de tweede had een antwoordapparaat. Ik sprak een boodschap in en verzocht haar, zo gauw ze thuis was, contact met mij op te nemen. Andere familieleden had hij niet en als ze er al waren, stonden ze niet in zijn agenda.

Maria had verteld dat ene Mario Delsotto geregeld op bezoek kwam. In de agenda stonden telefoonnummers van een advocaat, van de conciërge, van restaurants, reisbureaus, een loodgieter en al die nummers die noodzakelijk zijn om ons leven te kunnen leiden. Maar een telefoonnummer van een belangrijk iemand, van een of ander zakelijk contact, niets, helemaal niets. Het was geen agenda die paste bij iemand met zijn positie.

Maar wat was die positie van de heer Luna dan wel en wat had hij nu echt gedaan?

Ik waste mijn handen en daarna vroeg ik bij de politie de gegevens op uit het personenregister, want die hadden ze me nog niet gestuurd. Het leek me het beste om terug te keren naar de plaats van het misdrijf en dan samen met een assistent om te kijken of we nog wat konden vinden. Misschien konden nieuwe aanwijzingen meer informatie geven.

Maar allereerst belde ik het nummer van de advocaat die in de agenda stond. Er werd opgenomen door zijn secretaresse en ik vertelde haar wat er was gebeurd. Het bleef eerst stil aan de andere kant van de lijn en daarna zei ze met een wat geëmotioneerde stem dat de advocaat, een meneer Pedro Sanchez, er op dat moment niet was en dat hij zo snel mogelijk contact met me zou opnemen.

Het weer was helemaal omgeslagen van een stralende zon naar een bewolkte loodgrijze lucht en het was ontzettend benauwd. Maar ik kon wel tegen de warmte en in tegenstelling tot anderen, gedijde ik er juist bij.

Met mijn assistent ging ik weer naar het flatgebouw.

De conciërge die nu dienst had, heette Rizzo en hij was er samen met de nachtconciërge op de ochtend van het voorval.¹

“Dag, rechercheur, komt u binnen.”

“Weet u,” zei hij tegen me, “boven staat al een bewaker. Wat een toestand! Wie moet je nog geloven, hè? En ze hebben zo veel geld, wie weet waar ze wel niet mee bezig zijn! En wij moeten het geld maar cent voor cent bij elkaar schrapen!”

Het was zo’n kletskaus, die alles wist van wat er zich in de wijk afspeelde. Hij was schriel, slonzig en had platvoeten. De manier waarop hij zich voortbewoog, leek wat komisch.

Terwijl we naar boven gingen naar het penthouse, maakte ik van de gelegenheid gebruik om een paar vragen te stellen: “Ik

1 De duurdere appartementsgebouwen in Buenos Aires hebben 24 uur per dag een conciërge bij de ingang in een drieploegendienst.